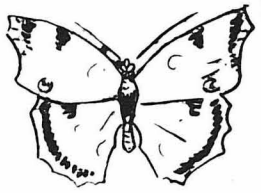

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ A. GELINE

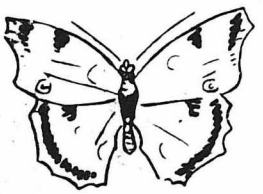

ΤΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΔΩΡΟΘΕΑ, 35 ἐτῶν, ραχιτική, μὲ συμπαθητικὸ πρόσωπο. ΚΛΑΙΡΗ 25 ἐτῶν, κομψὴ καὶ χαριτωμένη.

(Στὸ δωμάτιο τῆς Δωροθέας, σ'ἕναν καναπέ. Ἡ Δωροθέα εἶνε καθισμένη κι' ἔχει μπροστά της ἕνα σωρὸ γράμματα).

ΔΩΡΟΘΕΑ. *(διαβάζοντας πότε τὸ ἕνα καὶ πότε τὸ ἄλλο γράμμα).*—«Σὲ λατρεύω, Δωροθέα!... Γ' ἀγαπῶ τὰ μάτια σου, γιατὶ βλέπω νὰ λάμπη μέσα τους ἡ πιὸ ὡραία κι' ἡ πιὸ ἀγνὴ ψυχή... Γιὰ μένα εἶσαι ἡ ὡραιότερη γυναῖκα τοῦ κόσμου... Δὲν βρίσκω τίποτα τόσο ὡραῖο στὸν κόσμο, ὅσο τὸ χαμόγελό σου...». *(Δακρύζει κι' ἐξακολουθεῖ νὰ διαβάζη).* «Γιατί λὲς ὅτι εἶσαι ξένη στὴ γῆ, ἀφοῦ ξέρεις ὅτι ὑπάρχει στὸν κόσμο μιὰ ψυχὴ ποὺ σὲ συλλογίζεται ἀδιάκοπα;... Σ' ἀγαπῶ, Δωροθέα!...».

(Ἐξαφνα μπαίνει στὸ δωμάτιο ἡ Κλαίρη. Μὰ ἡ Δωροθέα, βυθισμένη στὴν ἀνάγνωσι τῶν ἐπιστολῶν, δὲν τὴν ἀντιλαμβάνεται).

ΔΩΡΟΘΕΑ. *(διαβάζοντας πάντα).*—«Θὰ σ' ἀγαπῶ μέχρι θανάτου, Δωροθέα, καὶ πέρα ἀκόμα ἀπὸ τὸν Θάνατο! Ἡ ἀγάπη μου εἶνε ἀθάνατη, γιατὶ πηγάζει μέσα ἀπὸ τὴν ψυχή μου...». *(Ἐξαφνα σηκώνει τὰ μάτια της, βλέπει μπροστά της τὴν Κλαίρη, ταράζεται καὶ προσπαθεῖ νὰ κρύψη τὰ γράμματα κάτω ἀπὸ τὰ προσκέφαλα τοῦ ντιβανιοῦ).*

ΚΛΑΙΡΗ.—Μὴν ταράζεσαι, Δωροθέα... Ἔννοια σου, δὲν θὰ πῶ τίποτα σὲ κανένα. Ἀλλά...

ΔΩΡΟΘΕΑ.—Θ' ἀπόρησες βέβαια γι' αὐτὰ ποὺ ἄκουσες νὰ διαβάζω...

ΚΛΑΙΡΗ. — Ὄχι, ὄχι. Πές μου πῶς εἶσαι; Εἶσαι καλύτερα σήμερα;

ΔΩΡΟΘΕΑ. — Θὰ σοῦ φαίνεται βέβαια πολὺ παράξενο, πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ ἔχω ἐγὼ ἐρωτικὴ ἀλληλογραφία. Ὦ σὲ βεβαιῶ, ντρέπομαι, ντρέπομαι γι' αὐτό, σὰν ἕνα μικρὸ κοριτσάκι. Κι' ὅμως, τὰ γράμματα αὐτὰ ἦσαν ἡ μόνη μου παρηγοριὰ σ' ὅλη μου τὴ ζωή.

ΚΛΑΙΡΗ. — Δὲν μοῦ μίλησες ποτὲ γιὰ τὸν ἔρωτά σου.

ΔΩΡΟΘΕΑ. — Τὸ φαντάστηκες ποτὲ ὅτι ἦταν δυνατὸν νὰ εἶμαι ἐρωτευμένη ἐγώ, ἐγώ, μιὰ φτωχὴ καμπούρα, ἕνα τέρας τῆς φύσεως; Ἢ μᾶλλον, φαντάστηκες ποτὲ ὅτι ἦταν δυνατὸν νὰ ἐμπνεύσω ἐγὼ ἔρωτα, καὶ μάλιστα ἕναν ἔρωτα τόσο παθητικό;

ΚΛΑΙΡΗ. — Ἔ, ἤσουν νέα κι' ἐσὺ μιὰ φορά.

ΔΩΡΟΘΕΑ.—Νέα;... Θεέ μου! Μιὰ νέα ποὺ ἐνέπνεε στοὺς ἄνδρες περισσότερη ἀπέχθεια κι' ἀπὸ μιὰ γρηά... Κι' ὅμως, μέσα στὸ παραμορφωμένο μου στῆθος ἔπαλλε μιὰ καρδιὰ τρυφερὴ καὶ θερμή, διψασμένη γιὰ τὴν ἀγάπη. Κι' ἀλλοίμονο, τίποτα δὲν μοῦ ἦταν τόσο ἀπαγορευμένο, ὅσο ἡ ἀγάπη...

Ἡ Δωροθέα δακρύζει κι' ἐξακολουθεῖ νὰ διαβάζη...

ΚΛΑΙΡΗ.—Φτωχή μου Δωροθέα... Νὰ ὅμως ποὺ ἀγαπήθηκες κι' ἐσύ...

ΔΩΡΟΘΕΑ.—Ἀλλοίμονο!... Ἤμουν μόνη, τόσο μόνη... Οἱ γονεῖς μου πέθαναν ὅταν ἀκόμη ἤμουν πολὺ μικρή. Εἶχα ἀρκετὴ περιουσία, ἀλήθεια, μὰ σὲ τί μποροῦσε νὰ μὲ ὠφελήση ἐμένα; Ἂν τολμοῦσα νὰ φορέσω μιὰ ὡραία τουαλέττα τῆς μόδας, ἢ νὰ στολίσω τὸν λαμό μου μὲ ἕνα χρωματιστὸ περιδέραιο, δὲν προκαλοῦσα παρὰ μόνο βλέμματα καὶ χαμόγελα εἰρωνικά.

ΚΛΑΙΡΗ.—Τί σ' ἐνδιέφεραν ὅλ' αὐτά, ἀφοῦ κάποιος σ' ἀγαποῦσε;

ΔΩΡΟΘΕΑ.—Μὰ πιστεύεις σοβαρῶς πὼς ἦταν δυνατὸν νὰ μ' ἀγαποῦν ἐμένα;

ΚΛΑΙΡΗ.—Θὰ σ' ἀγάπησε κάποιος γιὰ τὴν εὐγενική σου ψυχή.

ΔΩΡΟΘΕΑ.—Ἡ ψυχή μου κατοικοῦσε σ' ἕνα σῶμα φρικτό.

ΚΛΑΙΡΗ.—Ἡ καλωσύνη τῆς ψυχῆς σου, Δωροθέα, δίνει καὶ τώρα ἀκόμη μιὰ γλυκειὰ ἔκφρασι στὸ πρόσωπό σου...

ΔΩΡΟΘΕΑ.—Ναί, μὰ αὐτὸ δὲν ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ ἐμπνεύσω τὸν ἔρωτα. Ἄ, πόσο ὑπόφερα, ὅταν ἔβλεπα τὸν ἑαυτόν μου μέσα στὸν καθρέφτη!... Μισοῦσα τὸ ἴδιο μου πρόσωπο, τὸ ἴδιο μου σῶμα. Ἔβλεπα ἄλλα κορίτσια συνομήλικά μου ποὺ ἀγαποῦσαν καὶ τ' ἀγαποῦσαν, κι' ἀπελπιζόμουν. Γιατὶ ἤξερα ὅτι ποτέ, ποτὲ δὲν θὰ ἐνέπνεα τὴν παραμικρὴ ἐρωτικὴ συμπάθεια.

ΚΛΑΙΡΗ.—Καὶ ὅμως...

ΔΩΡΟΘΕΑ.—Περίμενε ν' ἀκούσης πρῶτα. Ἡ φίλες μου — ποὺ κι' αὐτὲς ἴσως θὰ μὲ ἀποστρεφόντουσαν κατὰ βάθος — μοῦ μιλοῦσαν γιὰ τὶς ἀγάπες τους, μοῦ διάβαζαν τὰ ἐρωτικά τους γράμματα. Ἦσαν τόσο εὐτυχισμένες!... Τί μαρτύριο γιὰ μένα αὐτό! Δὲν φαντάζόντουσαν βέβαια τί κακὸ μοῦ ἔκαναν. Θὰ εἶχαν ἴσως τὴν ἰδέα ὅτι μιὰ κακοφτιαγμένη ὕπαρξις ὅπως ἐγώ, δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ νοιώθη μέσα της καμμιὰ λαχτάρα γιὰ τὴ ζωὴ καὶ γιὰ τὸν ἔρωτα, καμμιὰ ζήλεια καὶ καμμιὰ λύπη γιατὶ δὲν τὴν ἀγαποῦσαν.

ΚΛΑΙΡΗ.—Καὶ ποιὸς ἦταν αὐτὸς ποὺ σ' ἀγάπησε, ἐπὶ τέλους;

ΔΩΡΟΘΕΑ.—Ποιὸς ἦταν;... Ποιὸς ἦταν;... Ἀλλοίμονο!...

ΚΛΑΙΡΗ.—Δὲν ἐπιμένω νὰ μάθω τὸ ὄνομά του, ἂν δὲν θέλεις νὰ μοῦ τὸ πῆς.

ΔΩΡΟΘΕΑ.—Καλή μου Κλαίρη εἶσαι πάντα τόσο εὐγενική, τόσο διακριτική!...

ΚΛΑΙΡΗ.—Γνωριζόμαστε ἀρκετὸν καιρό, κι' ὅμως δὲν θέλησες νὰ μοῦ ἀνοίξης ποτὲ τὴν καρδιά σου. Δὲν θέλω νὰ σοῦ πάρω μὲ τὴ βία τὰ μυστικά σου. Ἂς μὴν ἐξακολουθήσουμε λοιπόν, ἂν θέλεις, αὐτὴ τὴν ὁμιλία. Ἦρθα νὰ ἰδῶ πῶς εἶσαι, γιατὶ ἤξερα ὅτι εἶσαι ἀδιάθετη. Καὶ χωρὶς νὰ θέλω, ἀνακάλυψα τὸ μυστικό σου.

ΔΩΡΟΘΕΑ.—Τὸ μυστικό μου!... Φτωχό, θλιβερὸ μυστικό!...

ΚΛΑΙΡΗ. — Πέθανε μήπως αὐτὸς ποὺ σ' ἀγαποῦσε;

ΔΩΡΟΘΕΑ.—Δὲν ἔζησε ποτὲ γιὰ νὰ πεθάνη.

ΚΛΑΙΡΗ.—Δὲν καταλαβαίνω τί θέλεις νὰ πῆς. Ἀλλά, σοῦ ἐπαναλαμβάνω: Μὴν ταράζεσαι ἔτσι. Δὲν θὰ πῶ τίποτα σὲ κανένα...

ΔΩΡΟΘΕΑ.—Ἐσὺ εἶσαι εὐγενικὴ ψυχή, Κλαίρη. Δὲν γέλασες μαθαίνοντας ὅτι εἶχα κάποτε ἐρωτικὴ ἀλληλογραφία. Ἄλλοι ὅμως θὰ γελάσουν εἰρωνικὰ ὅταν τὸ μάθουν.

ΚΛΑΙΡΗ. — Δὲν θὰ τὸ μάθη κανείς. Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι.

ΔΩΡΟΘΕΑ.—Πάρε ἕνα ἀπὸ τὰ γράμματα αὐτὰ καὶ διάβασέ το. Μὴ διστάζεις. Σὲ παρακαλῶ...

(Ἡ Κλαίρη παίρνει ἕνα γράμμα καὶ διαβάζει ἀπὸ μέσα της).

ΔΩΡΟΘΕΑ. — Εἶδες τί τρυφερά, τί εὐγενικὰ καὶ τί παθητικὰ λόγια;

ΚΛΑΙΡΗ. — Πόσο σ' ἀγαποῦσε!...

ΔΩΡΟΘΕΑ. — Πῶς σοῦ φαίνεται ὁ γραφικὸς χαρακτήρ;

ΚΛΑΙΡΗ.—Κάπως ἄστατος καὶ παιδικός. Φαίνεται θὰ ἦταν πολὺ νέος αὐτὸς ποὺ σοῦ ἔγραφε, ἢ ἀπὸ τὴ μεγάλη συγκίνησι ἔτρεμε τὸ χέρι του...

ΔΩΡΟΘΕΑ. — Ἄχ, αὐτὰ τὰ γράμματα!... Αὐτὰ μὲ κράτησαν στὴ ζωή. Ἂν δὲν ἦσαν αὐτά, θὰ εἶχα ἴσως τρελλαθεῖ. Καὶ τώρα ἀκόμα, ὅταν εἶμαι μόνη καὶ ὑποφέρω, τὰ παίρνω καὶ τὰ διαβάζω καὶ τὰ φιλῶ καὶ τὰ βρέχω μὲ τὰ δάκρυά μου...

ΚΛΑΙΡΗ, *(κυττάζοντας τὴν ὑπογραφὴ τῆς ἐπιστολῆς).* — Λεγόταν Ἔρρῖκος αὐτὸς ποὺ σ' ἀγαποῦσε; Ὡραῖο ὄνομα!

ΔΩΡΟΘΕΑ.—Μοῦ ἄρεσε πάντα πολὺ αὐτὸ τὸ ὄνομα καὶ τοῦ τὸ ἔδωσα... Ναί, μὴ μὲ κυττάζεις ἔκπληκτη, Κλαίρη. Τοῦ ἔχω δώσει ἐγὼ τὸ ὄνομά του, ὅπως τοῦ ἔχω δώσει καὶ τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν καὶ τῶν ματιῶν του, τὸ ἀνάστημά του καὶ τὰ... αἰσθήματά του. Γιατὶ ὁ Ἔρρῖκος αὐτὸς δὲν ὑπῆρξε ποτὲ στὴν πραγματικότητα. Εἶνε ἕνα πλάσμα τῆς φαντασίας μου.

ΚΛΑΙΡΗ, *(κατάπληκτη).*—Κι' αὐτὰ τὰ γράμματα;

ΔΩΡΟΘΕΑ.—Τὰ ἔγραφα ἐγώ, μὲ τὸ ἀριστερό μου χέρι, γιὰ νὰ βλέπω ἕνα γράψιμο διαφορετικὸ ἀπὸ τὸ δικό μου, καὶ νὰ εἶνε ἔτσι τελεία ἡ αὐταπάτη μου. Τὰ ἔστελνα ἐγὼ ταχυδρομικῶς στὸν... ἑαυτόν μου. Καταλαβαίνεις, τώρα, Κλαίρη;

ΚΛΑΙΡΗ. — Τί θλιβερό, Θεέ μου!...

ΔΩΡΟΘΕΑ.—Ἄχ, καλή μου Κλαίρη!... Δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῆς, ἐσὺ ποὺ εἶσαι νέα καὶ ὡραία, μέχρι ποιοῦ βαθμοῦ μπορεῖ νὰ φτάση ἡ ἀπελπισμένη ἐπιθυμία γιὰ τὴν ἀγάπη μιᾶς φτωχῆς ψυχῆς, ὅπως ἐγώ, καταδικασμένης σὲ φριχτὴ ἀπομόνωσι ἀπὸ τὴ φύσι. Εἶχα μεθύσει τόσο ἀπὸ τὰ ἴδια μου αὐτὰ γράμματα, ὥστε ὑπῆρχαν στιγμὲς ποὺ πίστευα ὅτι πραγματικὰ μοῦ τὰ γράφει κάποιος, τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζύ μου. Μὰ τώρα πειὰ ὅλα πέρασαν. Τώρα πειὰ γέρασα. *(Κλαίει).*

ΚΛΑΙΡΗ, *(δακρύζοντας).*—Καλή μου Δωροθέα!... Σπαραγμένη φτωχὴ καρδιά!... Μὴν κλαῖς. Ἔχεις κάτι ἀνώτερο ἐσὺ ἀπ' τὴν ὠμορφιὰ τοῦ προσώπου. Ἔχεις τὴν ὠμορφιὰ τῆς ψυχῆς...

ΔΩΡΟΘΕΑ.—Ὄχι, ὄχι. Εἶμαι μιὰ πεθαμένη πειά. Κι' ἡ ψυχή μου πέθανε κι' αὐτή. Εἶμαι μιὰ νεκρή... μιὰ νεκρή... *(Πνίγεται στοὺς λυγμούς).*